

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Τὸ πολιτικὸν τόλμημα τῆς 2 Δεκεμβρίου (*)

—ο—

Ἔτοιμοι ν' ἀναχωρήσωσι εἰς τὰς ἐπαρχίας των κατὰ τὰς τελευταίας διακοπὰς τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, πλείστοι τῶν συντηρητικῶν ἀντιπροσώπων, ἀποχαριτώντες τὸν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τὸν ἐξώρριζον νὰ διαλύσῃ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν πρὶν τῆς ἐπιστροφῆς των.

Πρότασις ἐπίσης, δι' ᾧ ἐχορηγεῖτο εἰς τὸν Πρόεδρον ἡ σύμπραξις καὶ ὑποστήριξις, ὅπως σῶσῃ τὴν κοινωσίαν, τῷ ἐγένοντο ἀπὸ διαφορῶν ἄλλας μερίδας τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, οὐδ' αὐτῶν τῶν ἐρυθρῶν καὶ τῶν κοινωμιστῶν ἐξαιρουμένων, οἷτινες προέτεινον τὴν ὑποστήριξιν των, ἐὰν ἐξ αὐτῶν ἐλάμβανε τοὺς ὑπουργούς.

Τέλος τὴν 1 Δεκεμβρίου, τὸ ἑσπέρας, πρότασις συνδρομῆς ἐκομίσθη εἰς τὸν Λουδοβίκον Ναπολέοντα, ἐν διόματι τῶν ἀρχηγῶν τῶν νομιμοφρόνων.

Ὡς βλέπει ἕκαστος, ὅλα τὰ κόμματα, ἄνευ ἐξαιρέσεως, ἔκρινον, ὅτι δὲν ἦτον πλέον ὑποφερτὴ ἡ κατάσταση τῶν πραγμάτων, ἅπαντες προέτεινον τὴν συνδρομὴν των εἰς τὸν Πρόεδρον ὅπως ἐξέλθῃ αὐτῆς, ἀλλ' ἕκαστος τῶν κομμάτων τούτων ἤθελεν ὥστε ὁ πρόεδρος νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἀποκλειστικῶς. Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος Ναπολέων ἠθέλησε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ μόνῃς τῆς Γαλλίας.

Ἀμέσως λοιπὸν μετὰ τὸ ἐχθρικὸν κίνημα τῶν τιμητῶν (questeurs), ὁ πρόεδρος ἀπεφάτισε τὸ τόλμημα καὶ ἔλαβε πᾶν μέτρον πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

Εἰς τρεῖς ἄνδρας ἐνεπιστεύθη τὸν σκοπὸν του, τὸν Σάντ-Ἀρνώ, ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν, τὸν Κ. Μορνύ, ἀντιπρόσωπον τοῦ λαοῦ, καὶ τὸν Κ. Μωπᾶς, διοικητὴν τῆς Ἀστυνομίας. Ὁ Λουδοβίκος Ναπολέων παρέστησεν αὐτοῖς τοὺς φοβεροὺς κινδύνους, τοὺς ἀπειλοῦντας τὴν κοινωσίαν, καὶ αὖθις καθεκάστην. Τοῖς ἐξέθεσε τὰ ὁποῖα παρεδέχθη σχέδια ἵ' ἀποτρέψῃ τοὺς κινδύνους καὶ ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν των. Καὶ οἱ τρεῖς ὑπέσχθησαν νὰ τὸν συνδράμωσιν. Ὁ Μορνύ ἀνεδέχθη πᾶσαν εὐθύνην πολιτικὴν, ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν, ὁ Κ. Σάντ-Ἀρνώ, ὡς πρὸς τὰς στρατιωτικὰς ἐργασίας, ὁ δὲ κύριος Μωπᾶς, ὡς πρὸς τὴν ἐνέργειαν τῆς Ἀστυνομίας.

Πλέον τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν εἰς τρεῖς οὗτοι ἄνδρες ἐσχιδιάζον, μετὰ τοῦ Προέδρου, τὰ καθέκαστα τῆς μεγάλης ἐκείνης πράξεως τῆς ὁποίας οὐδὲ τὰς δυσκολίας, οὐδὲ τὴν ἐπιτηδεότητα, οὐδὲ τὸ μέγεθος

(*) Τὰς περιέργους προπαρασκευὰς καὶ τὰς λεπτομερείας τοῦ τολμήματος τούτου ὀλίγοι εἰσέτι παρ' ἡμῖν γνωρίζουσι. Διὸ εὐχαρίστως σπεύδομεν νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα τὰ περὶ τούτων μεταφράζοντες ἕκ τινος φυλλαδίου τοῦ Γρανιέ δ' Ἐκασσανιάκ, ἐνὸς τῶν κυρίων συντακτῶν τῆς Συνταγματικῆς.

ΤΟΜ. Β'. (Φυλλάδιον 108)

φθάνει τὸ τόλμημα τοῖς 18 θρονμαῖρ. Τὰ ἐλάχιστα ἀντικείμενα ἐν τῇ συσκέψῃ ταύτῃ προεβλέφθησαν, συνεφωνήθησαν, προητοιμάσθησαν μετὰ τοσούτου θαυμαστῆς μυστικότητος, ὥστε οἱ ἀναγκαῖοι φίλοι οὐδὲ ὑποφάνιν νινὰ ἔλαβον πρὶν τῆς ὑπερτάτης στιγμῆς τῆς ἐκτελέσεώς των.

Τὸ ταυτόχρονον ὄλων τῶν μέτρων, ὅσα ἐμελλον νὰ ληρθῶσιν ἦτο βεβαίως ὁ πρῶτος τῆς ἐνδεσσεως ὁρος, τὰ δὲ κυριώτερα μέτρα ἦσαν τέσσαρα. Ἡ κρίσις τῶν ἐνόχων ἢ ἐπικινδύνων ἀτόμων, ἡ δημοσίευσις τῶν διαταγμάτων καὶ προκηρύξεις, ἡ κατάληψις τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, καὶ ἡ τοποθέτησις τῶν στρατευμάτων εἰς τὰ προσήκοντα μέρη

Ὡρα πρὸς τὴν ταυτόχρονον ἐκτέλεσιν ὄλων τῶν μέτρων τούτων προσδιωρίσθη ἡ ἑκτη καὶ τέταρτον.

Δὲν ἔπρεπε τὸ σχέδιον νὰ προδωθῇ δι' ἐνὸς τῶν μερῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ ν' ἀπακαλυφθῇ καὶ ἐπιβληθῇ διὰ τοῦ συνόλου του. Εἰς τὰς ἑξ καὶ ἡμίσειαν τὰ στρατεύματα προσήρχοντο εἰς τὰς θέσεις των, εἰς τὰς ἑπτὰ τὸ διάταγμα τῆς διαλύσεως καὶ αἱ διακηρύξεις ἐπέτελλον ἀπὸ τῆς Ἀστυνομίας ἵνα τοιχοκολληθῶσιν εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων.

Εἰς τὰς ἑξ καὶ ἡμίσειαν ἀκριβῶς ὁ Κ. Μορνύ ἐλάμβανε κατοχὴν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ 250 εὐζώνων τῶν Βιγανῶν, καὶ ἐνεχείριζεν εἰς τὸν Κ. Θοριγνὺ ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ ὁ πρόεδρος τὸν εὐχαρίστει διὰ τὰς καλὰς ἐκδουλεύσεις του καὶ τῷ ἐκινεοποιεῖ τὴν ὀριστικὴν πρᾶξιν, ἣν ἀπέφασκε νὰ ἐκτελέσῃ.

Ὅσοι ἐμελλον νὰ κρατηθῶσι ἀριθμοῦντο εἰς 78, ἐξ ὧν εἰς 18 ἀντιπρόσωποι καὶ εἰς 60 ἀρχηγοὶ τῶν μυστικῶν ἐταιριῶν καὶ τῶν ὁδοφραγμάτων. Οὗτοι πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν διετέλουν ὑπὸ αὐστηρὰν ἐπαγρύπνησιν, χωρὶς νὰ ἐννοήσωσι τὸ ἐλάχιστον, καθὼς οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐπιτήρησίν των, λαβόντες ἅπαντες ἰδιαίτην καὶ φανταστικὴν ἀποστολήν.

Οἱ 800 πολιτοφύλακες (sergents de ville) καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας ἀποσπάσματα προσεκλήθησαν εἰς τὴν δεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὰς 11 ὥρας τῆς ἑσπέρας, ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι οἱ ἐν τῷ Λονδίνῳ πρόσφυγες ἐκρύπτοντο εἰς Παρισίους. Εἰς τὰς 3 καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωῒας, οἱ εἰληνοδῆ καὶ εἰς 48 ἀστυνόμοι συνεκλήθησαν εἰς τὴν Γ. Διεύθυνσιν. Εἰς τὰς 4 καὶ ἡμίσειαν ὅλοι συνήλθον καὶ ἐτέθησαν κατ' ὀλιγαριθμούς ὁμίλους, εἰς χωριστὰ δωμάτια, ὅπως λαίψωσιν αἱ ἐρωτήσεις καὶ ἐρίωσι.

Εἰς τὰς 5, ὅλοι οἱ ἀστυνόμοι, εἰς κατοπίν τοῦ ἄλλου, προσεκλήθησαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ, καὶ ἤκουσαν ἀπὸ στόματός του, τὴν ὁλὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας μετὰ τῶν ἀναγκαίων ὁδηγίων. Ἐκαστος αὐτῶν ἔλαβεν ὑπηρεσίαν, πρὸς ἣν ἦτο ὁ διεξίωτος, καὶ ὅλοι ἀπῆλθον μεστοὶ ζήλου καὶ ζήσεως, ἀπόφασιν ἔχοντες νὰ ἐκληρώσωσι τὸ καθήκον των παντὶ σθένει. Πλήθος ὁχημάτων ἐτοίμων, ἐσταθμευσον κατὰ συστάδας, εἰς τὰ παρόχθια, εἰς τὰ περίξ τῆς Ἀστυνομίας, εἰς τρόπον, ὥστε οὐδεὶς τὴν προσοχὴν νὰ διεγείρῃσι.

Αἱ κρατήσεις ἐμελον νὰ ἐνεργηθῶσιν εἰς τὰς ἑξ καὶ τέταρτον, καὶ εἰ τῆς ἀστυνομίας διατάχθησαν νὰ εὐρεθῶσιν εἰς τὰς θύρας τῶν κρατηθησάντων εἰς τὰς ἑξ καὶ πέντε λεπτά. Τὰ πάντα ἐξετελέσθησαν μετὰ θαυμασίας ἀκριβείας καὶ οὐδεμία κρατήσεις ἀπήντησε πλέον τῶν 20 λεπτῶν τῆς ὥρας.

Τινὲς τῶν κρατήσεων τούτων παρουσιάζουσι χαρακτηριστικὰς τινὰς σκηνὰς, καὶ νομίζομεν ἄξιον λόγου νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα τὰς κυριωτέρας.

Ἡ σημαντικωτέρα πασῶν, ἡ τοῦ στρατηγοῦ Σαγκαρνιέ, ἐνεπιστεύθη εἰς δύο ἐκτελειστὰς, ἐξοχὸν ἔχοντας ἐνέργειαν. Συνωδούντι οὗτοι ὑπὸ δεκαπέντε ἐκλελεγμένων ἀστυνομικῶν κλητῆρων, ὑπὸ τριάκοντα δημοκρατικῶν πολιτεφυλάκων καὶ ὑπὸ ἀποσπάσματος δέκα ἱππέων.

Εἰς τὰς ἑξ ὥρας καὶ πέντε λεπτά, ὁ ἀστυνόμος ἔκρουεν εἰς τὴν πύλην τῆς τοῦ στρατηγοῦ οἰκίας, ἀλλ' ὁ θυρωρὸς ἀπεποιήθη ν' ἀνοίξῃ. Ἦτο λοιπὸν προφανές, ὅτι ὁ οἰκοφύλαξ προεφυλάττετο· τότε ὁ ἀστυνόμος διέταξε χαμηλὴ τῇ φωνῇ τὸν πλησιέστερον κλητῆρα νὰ ἐξακολουθήσῃ πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον, ὅπως ἐμπροσθεῖται εἰς τὴν πύλην, καὶ δὲν ἀναβῇ εἰς τοῦ στρατηγοῦ.

Πλησίον τῆς πύλης καὶ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ὑπάρχει παντοπωλεῖόν τι, ὅπερ ἤδη ἦτο ἀνοικτόν. Ὁ ἀστυνόμος ἐσκέφθη, ὅτι τὸ ἐργαστήριον ἔπρεπε νὰ συγκοινωνῇ μετὰ τῆς αὐλῆς. Εἰσέρχεται, ζητεῖ δι' ἐπιτακτικοῦ ὅρους τὴν κλειδα τῆς πρὸς τὴν αὐλὴν θύρας, τὴν λαμβάνει καὶ εἰσδύει εὐτως εἰς τὴν οἰκίαν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν περὶ αὐτόν.

Ὁ θυρωρὸς εἶχεν ἤδη δώσει τὴν εἰδησιν, σημαίνων σφοδρῶς τὸν ἀπολήγοντα εἰς τὸ οἰκημα τοῦ στρατηγοῦ κώδωνα, καὶ ὁ ὑπηρέτης αὐτοῦ ἦεν ἤδη εἰς τὸ διαζῶμα τῆς πρώτης ὁροφῆς. Τὸ κλειδίον τοῦ οἰκῆματος τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς χεῖράς του ὁ ὑπηρέτης, τοῦ ἠρπάγη διὰ τῆς βίας, ὁ ἀστυνόμος ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἤνοιγεν ἐκ τοῦ ἔνδον ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος, καὶ ἐξῆλθεν ὁ στρατηγὸς μὲ μόνον τὸ ὑποκάμησον, γυμνὸς τοὺς πόδας, καὶ πιστόλια κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς. Ὁ ἀστυνόμος ὤρμησε καὶ ἐκράτησε τὰς χεῖράς του, καταβιδάσας τὰ ὅπλα καὶ λέγων αὐτῷ.

— Τί μελετᾷς νὰ πράξῃς, στρατηγέ! Δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ζωὴ σου, διατὶ λοιπόν ἄμυνα αὕτη;

Ὁ στρατηγὸς ἔμεινεν ἀτάραχος, παρίδωκε τὰ πιστόλιά του, καὶ εἶπε·

— Μίαν στιγμήν, παρακαλῶ, νὰ ἐνδυσθῶ.

Ὁ στρατηγὸς βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ του ἐνεδύθη, καὶ ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν Ἀστυνόμον,

— Γνωρίζω, ὅτι ὁ Κ. Μωπᾶς, εἶπεν, εἶναι ἀνθρώπος μὲ καλὴν ἀνατροφὴν. Εἰπήτε του παρακαλῶ, διὰ περιμένω ἀπὸ τὴν εὐγένειάν του νὰ μὴ μὲ διστρέσῃ τὸν δημῆρέν μου, τοῦ ὁποῖου ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην.

Ἡ αἰτήσις αὕτη τῷ ἐχορηγήθη παράταιρα.

Καθ' ὁδὸν δὲ, ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ὁ στρατηγὸς Σαγκαρνιέ ὠμίλησε περὶ τοῦ συμβάντος τῆς ἡμέρας.

— Ἡ ἐκ νέου ἐκλογὴ τοῦ Προέδρου ἦτο βεβαία, εἶπε, δὲν εἶχεν ἀνάγκη νὰ καταφύγῃ εἰς πολιτικὸν τόλμημα. Παρέχει ἐκυτῷ πράγματα ἐπὶ ματαίῳ.

Μετὰ ταῦτα προσέθηκε.

— Ὅταν ὁ Πρόεδρος θέλει ἔχει τὸν πόλεμον εἰς τὸ ἐξωτερικόν, θέλει μ' εὖρε εὐχαρίστως, διὰ νὰ μ' ἐμπιστευθῇ τὴν διοίκησιν στρατοῦ τινος.

Ἡ κράτησις τοῦ στρατηγοῦ Καθαρινάκ, οὔτε δυσκολωτέρα, οὔτε πλέον μακροχρόνιος ὑπῆρξεν.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν ὁ ἀστυνόμος, ἀποτεινέται πρὸς τὸν θυρωρὸν.

— Ποῦ κατοικεῖ ὁ στρατηγὸς Κ. Καθαρινάκ;

— Δὲν εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν.

— Πρέπει ἀφύκτως νὰ τὸν διμιλῶ, γνωρίζω, ὅτι εἶναι μέσα.

— Δὲν εἶναι, σᾶς λέγω, μολαταῦτα κοιμᾶται, ἤλθιτε πολλὰ πρῶτ', τὸ οἰκημα τοῦ εἶναι ἀπ' ἐδῶ.

Τότε ὁ ἀστυνόμος κρούει τὴν θύραν καὶ ζητεῖ τὸν στρατηγόν· φωνὴ γυναικὸς ἀποκρίνεται κατ' ἀρχὰς λέγουσα ὅτι λείπει.

Μετὰ μίαν στιγμήν ὁ ἀστυνόμος σημαίνει πάλιν, τότε φωνὴ ἀνδρὸς ἐρωτᾷ «ποῦ εἶσαι;»

— Ἀστυνόμος, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνοίξετε.

— Δὲν ἀνοίγω.

— Στρατηγέ, θὰ σπᾶσω τὴν θύραν.

Ὁ στρατηγὸς τότε ἤνοιξε μόνος του, καὶ ὁ ἀστυνόμος τοῦ εἶπε·

— Στρατηγέ, εἰσθε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Πᾶσα ἀνίστασις εἶναι ματαία, ἔλαβα ὅλα τὰ μέτρα, ἔχω διαταγὴν νὰ σᾶς συλλαβῶ, δυνάμει ἐντάλματος συλλεψίως, ὅπερ θέλω σᾶς ἀναγνώσει.

— Εἶναι μάταιον.

Ὁ στρατηγὸς φαίνεται ἔξω ἑαυτοῦ. Κτυπᾷ μὲ τὸν γρόνθον του ἐπὶ μαρμαρινῆς τινος τραπέζης καὶ ἐκτρέπεται εἰς ὕβρεις.

Ἀφοῦ δὲ ὁ Ἀστυνόμος τὸν προσεκάλεσε νὰ μετριάσῃ τὴν ἐξαψίν του, ὁ στρατηγὸς τὸν ἐθιώρησεν ἀιενῶς καὶ τῷ εἶπε :

— Πῶς; ἐμὲ νὰ συλλάβῃς; Θέλω νὰ μὲ εἴπῃς τ' ὀνομά σου.

— Δὲν θέλομεν σᾶς τὸ κρύψει, στρατηγέ, ἀλλὰ τώρα δὲν εἶναι ἡ στιγμή. Πρέπει νὰ ἐνδυσθῇς καὶ νὰ μᾶς ἀκολουθήσεις. — Ὁ στρατηγὸς πρᾶνεται.

— Καλὰ λέγεις, εἶμαι ἑτοιμος, κύριε νὰ σὲ ἀκολουθήσω· δώσατέ με τὸν καιρὸν νὰ ἐνδυσθῶ, καὶ ἂς ἀποχωρήσουν οἱ ἄνθρωποι σας.

Ὁ ἀστυνόμος συγκατετίθη.

Κατὰ τὸν δρόμον ὁ στρατηγὸς ἐφαίνετο παραδομένος εἰς σοβαρὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας διέκοψαν μόνον οἱ ἐξῆς λόγοι.

— Μόνος ἐγὼ ἐκρατήθην ;

- Δὲν ἔχω ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.
- Ποῦ μὲ φέρεις;
- Εἰς Μαζάς.

Οὐδεμία αἵματηρὰ σκηνὴ συνέβη ὡσαύτως περὶ τὴν σύλληψιν τῶν ΚΚ. Λαμορσιέρ, Βεδῶ, Δεφλὸ καὶ Σαρὰς. Μόνος ὁ Κ. Βιζὲ ἀνέστη, τὸν ὁπεῖον ἡ ἐν-
πλος δύναμις συνέλαβε διὰ τῆς βίας.

Ὅταν δὲ εἷς τῶν ἀστυνόμων εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοι-
τῶνα τοῦ Κ. Θιέρσο, οὗτος ἐκοιμᾶτο νήδυμον ὕ-
πνον. Ὁ ἀστυνόμος ἀπεμάκρυνε τὰ παραπετάσματα
τῆς κλίνης, ἐκ πορφυροῦ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος
ὑπερβρεμένα διὰ λευκῆς μουσελίνης, ἐξύπνησε τὸν
Κ. Θιέρσον καὶ τῷ ἀνήγγειλε τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ
καὶ τὴν ἀποστολὴν του.

Ὁ Κ. Θιέρσος ἀνεκάθησε ζωηρῶς, ἔφερε τὰς χεῖ-
ρας εἰς τὰ ὄμματά του, ἐπὶ τῶν ὁποίων κατήρχετο
νυκτικὸς σκοῦφος καὶ εἶπε,

— Καὶ περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἐρχομαι νὰ κάμω ἔρευναν εἰς τὴν οἰκίαν
σας, ἀλλ' ἐστὶ ἥτυχος, οἷός δὲν θέλουσι πειράξει· ἡ
ζωὴ σας εἶναι ἀσφαλής. — Ἡ τελευταία αὕτη διαβε-
βαίωσις ἦτον ἀναγκαία, διότι ὁ Κ. Θιέρσος τὰ εἶχε
χάσει ἀπὸ τὸν τρόπον του.

— Πλὴν τί διανοεῖσθε νὰ πράξετε; γνωρίζετε
ὅτι εἶμαι ἀντιπρόσωπος;

— Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ συζητήσω περὶ
τούτου μεθ' ὑμῶν. Χρεωστῶ νὰ ἐκτελέσω τὰς δια-
ταγὰς μου.

— Πλὴν γνωρίζεις ὅτι ἡ πρᾶξις σου αὕτη δύναται
νὰ σέ φέρῃ εἰς τὴν λαιμητόμον.

— Τίποτε δὲν θέλει μ' ἐμποδίσαι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκ-
πληρώσω τὸ καθήκον μου.

— Εἶναι πολιτικὸν τόλμημα [coup d'état]. αὐ-
τὸ ποῦ πράττεις;

— Δὲν δύναμαι ν' ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις
σας. Ἐγερθῆτε, οἷός παρακαλῶ.

— Γνωρίζεις, ἀν' κατ' ἐμοῦ μόνου γίνονται ταῦτα;
ἢ καὶ κατ' ἄλλων συναδελφῶν μου;

— Ἀγνοῶ, κύριε.

Ὁ Κ. Θιέρσος ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη βραδείας, ἀ-
ποποιήσας τὴν συνδρομὴν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀστυ-
νομίας. Αἶφνης λέγει πρὸς τὸν Ἀστυνόμον.

— Ἀλλ' ἂν, κύριε, σοῦ ἔθραυε τὸ κρανίον;

— Δὲν φρονῶ νὰ καταφύγετε εἰς τοιαύτην πρᾶ-
ξιν, Κ. Θιέρσε· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ᾔται, ἔλαβα τὰ
μέτρα μου, καὶ θέλω δυνῆθαι νὰ σᾶς ἐμποδίσω.

— Μὰ γνωρίζεις τὸν νόμον; ἡξυρίεις ὅτι κατα-
πατεῖς τὸ σύνταγμα;

— Δὲν ἐστ' ἄλλην ἐδῶ νὰ συζητήσω μεθ' ἡμῶν, ἄλ-
λως τε ὑμεῖς ἔχετε γνώσεις πολὺ ἀνωτέρας τῶν ἐ-
δικῶν μου. Δὲν δύναμαι παρὰ νὰ ἐκτελέσω τὰς ὁποίας
ἔχω διαταγὰς, ὡς ἤθελον ἐκτελέσει καὶ τὰς ὑμε-
τέρας, ὅτε εἴθε ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐμολλε νὰ καταβῇ καὶ ν' ἀναχω-
ρήσῃ, ὁ Κ. Θιέρσος ἀταράχθῃ, ἐφάνη περιδεής καὶ
ὀλως ἐνδοιάζων εἰς τὰς κινήσεις του. Τὸν ἄφρσαν
νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὠδηγεῖτο εἰς τοῦ διοικητοῦ τῆς ἀ-
στυνομίας. Ἀλλ' ἡ διεύθυνσις τῆς ἀμάξης ἠΰξησε
τοὺς ρόδους του, καὶ προσεπάθησε καθ' ὁδὸν διὰ
πάσης ῥητορείας νὰ μετατρέψῃ τοὺς ὀδηγούς του
ἀπὸ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος των.

Φθὰς εἰς τὴν εἰρκτὴν Μαζάς, ὁ Κ. Θιέρσος ἡ-
ρώτησεν ἂν δύναται νὰ ἔχῃ τὸν καφέν του μετὰ τὸ γά-
λα, ὡς συνήθιζεν. Ἀμέτως ἔτριξαν καὶ τῷ ἔδωκαν
πᾶν ὅ,τι ἐζητεῖ. Ἀλλὰ τὸ θάρρος του, δέον νὰ τὸ εἴ-
πωμεν, ἐγκατέλειπεν αὐτὸν ὀλοτελῶς εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὁ Κ. Θιέρσος ἐπανῆλθε προσωρινῶς μετὰ
ταῦτα εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ τὴν 8 δεκεμβρίου
ἦλθον νὰ λάβωσιν αὐτὸν καὶ νὰ μεταφέρωσιν ἐκτὸς
τῆς Γαλλίας.

Τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως, κατὰ τὰς πρώτας στιγ-
μὰς τοῦ δρόμου, ὁ Κ. Θιέρσος ἔχυσεν ἀρθοῦσα δάκρυα,
δάκρυα δίκαια μὲν καὶ εὐγενῆ καὶ γόνιμα, εἰς ἔβρευ-
σαν ὡς μετάνοια διὰ τὰ τσαῦτα του ἐπναστατικὰ
κηρύγματα καὶ τὰς τσαῦνας ἀναρχικὰς πράξεις, ἀλλὰ
δάκρυα πικρὰ, εἰς δὲν προήρχοντο εἰμὴ ἀπὸ πνεῦ-
μα φιλοδοξίας ζηλοτύπου καὶ ἀκορέστου, πεσοῦσης ἐξ
ἀνεπίστευτου ὕψους, ἀνευ ἀξιοπρεπείας καὶ δόξης.

Π.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ.

—ο—

Ὁ εὐρυνὸς ἦτο γαλήνιος, τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁ-
ποίου ἐκαθνίτο αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ χλόης,
ὅπισθεν δὲ αὐτῶν τὸ φύλλωμα ἡρέμα ἐσαλεύετο ὑπὸ
τῆς αὔρας. Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐτελείωσαν τὴν ἀνάγνω-
σίν των. Αἱ καρδίαι των, ὡς χορδαὶ κιθάρας ἡδυ-
παθοῦς, ἐπαλλον εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ ποιη-
τοῦ· εὐρίσκοντο κυριευμέναι ὑπὸ τῆς ταραχῆς ἐκεί-
νης, καθ' ἣν ὄλαι, αἱ ὑπὸ τῆς εὐφύας ἐπικληθεῖσαι
εἰκόνες κινεῖνται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, καθ' ἣν ἡ
μνήμη ἀναπολεῖ ταχέως τὰς συγχινητικωτέρας σκη-
νάς, καθ' ἣν αἱ ἰδανικαὶ προσωποποιήσεις, αἱ διεγεί-
ρασαι τὸν ἔρωτά μας, ἡ τὸ μῖτρός μας, μᾶς περι-
κυκλοῦσι καὶ μᾶς κυριεύουσι, ὡς φαντάσματα ὀ-
ρατὰ! Γλυκεῖα ἀλλ' ἐπιφοβὸς πλάνη!

Ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφὴ ἐκλείπει τὸ βιβλίον· τοὺς ὀ-
φθαλμούς της ἔχουσα προσηλωμένους εἰς τὸν ὀρί-
ζοντα μετὰ γαληνιαίας τινος σταθερότητος, ἐφαίνετο
κυριεύουσα τὰς συγχινήσεις της. Ὁ φαντασιώδης οὗ-
τος κόσμος τὴν ἐκίνει εἰς διαφέρον, χωρὶς νὰ τῇ
ἀφαιρέσει τὴν ἐφ' ἐκείνης ἐξουσίαν. Μάτην ὁ ποιητὴς
διηγοῖται αἶφνης ἐνώπιόν της τὰς μυρίας ἀλγυνάς
ἀτραπέυς τοῦ βίου. Μάτην ὑπέδειξε θελητικὴν εἰνα
ἡρώϊδα, διερχομένην τὰς ὥραιότερας ἡμέρας αὐτῆς,
σιέμμα ἐξ ἀκανθῶν ἐσεμμένην· ἡ νεανίς, συγχινηθεῖσα